

— Ти си много сериозенъ, — му забълбъза тя. Тогава . . .

Тя прѣстана да се подсмива и съ болка заговори. — Хубаво: общество, внимание; а нее ли вѣрно, че това общество е цѣлъ хомотъ за личността, която иска на своя глава да вѣрви?

— Тукъ, именно, дѣецътъ трѣбва да бжде най-внимателенъ, защото обществото не знае скокове.

— Но когато трѣбва да се скочи?

— Ще подиримъ околень пжтъ.

— Т. е. приструвки!

— Не.

— Ето! това азъ не разбирамъ и не мога да приема. Да! да се служи на обществото, но само до толкова, до колкото може да служи като срѣдство за прокаране на онова, което силния човѣкъ носи съ себе си, а не тоя силенъ човѣкъ да се озърта и да става неволень крѣпителъ на отживѣлото въ обществото.

— Мисълта ти не е лоша, но за срѣдствата ти не казвашъ нищо.

— Какви срѣдства! Ето прѣди малко, когато ти казахъ рѣшението си, ти ми напомни за обществото. Добрѣ!

Азъ знамъ, че обществото ще ме осжди, защото азъ докосвамъ най-болното му мѣсто, не какво трѣбва да се прави! Да притворствувамъ ли още или да махна ржка на воля!

Той като че я не чуваше: нѣщо вмисленъ гледаше тъмната ноцъ и мърщѣше вѣжди.

— Защо не ми отговоришъ? — пита тя настойчиво.

— Не знамъ. Бихъ ти отговорилъ, но ти си такава неоправима идиалистка!

— Но каквъ идеализъмъ има тукъ?

— Отъ идеята до живота има пжтеки, които . . . Той пакъ замлъкна, вгледанъ въ ноцъта.

— Тия пжтеки! Тѣ сж най отвратителното въ живота. Нима не може, не може ей така направо, безъ овъртвания.

— Ноцъта е тѣй тиха и свѣтла! — зададе той за да я отклони отъ разговора, въ когото взимаше участие, но безъ да иска.

— Тя се вгледа на вѣнь и съ въздишки проговори: —